

Što je istina? – Broj tri

Put u Emaus

Jeff Pippenger

2023-09-07

U Evanđelju po Ivanu, neposredno nakon Posljednje večere pa sve dok Isus ne ode u Getsemanski vrt, nalazi se duga pripovijest od četrnaestoga poglavlja do kraja sedamnaestoga poglavlja. Namjeravam se tim poglavljima baviti u sljedećem članku. Ovaj je članak temelj na kojemu valja izgraditi razumijevanje tih poglavlja. U pogledu reformske crte Kristove povijesti, dijalog Krista i Njegovih učenika u tim poglavljima smješten je neposredno nakon svečanoga ulaska i neposredno prije križa. Isus je ušao u Jeruzalem, potom imao svoju posljednju večeru s učenicima, zatim se odvija pripovijest, a potom odlazi u Getsemani te je u ponoć toga istoga dana uhićen, i započeo je proces od sedam koraka koji vodi do raspeća. On i učenici bili su proročki smješteni neposredno nakon exeterskoga taborskog sastanka i neposredno prije Velikoga razočaranja, u povijesti koja je predstavljena pokretom sedmoga mjeseca. U pripovijesti koja započinje neposredno nakon Posljednje večere, prvo što Isus kaže jest:

Neka se ne uznemiruje srce vaše: vjerujete u Boga, vjerujte i u mene. Ivan 14,1.

Znajući da je veliko razočaranje udaljeno još samo nekoliko sati, Isus je nastojao osnažiti svoje učenike za nadolazeću krizu. Skrivena proročka linija unutar četiri putokaza koji sačinjavaju događaje simbolizirane kao sedam gromova jest povijest u kojoj se odvijaju ova tri koraka narativa u Evanđelju po Ivanu. Ta skrivena linija, unutar sedam gromova, predstavlja povijest od prvoga razočaranja do posljednjega razočaranja.

Neposredno prije nego što im je Isus rekao: „Neka se ne uznemiruje srce vaše“, Juda Iškariotski bio je napustio večeru kako bi po treći i posljednji put otišao k Sinedriju. Kada je napustio večeru radi svojega trećeg susreta, zaključio je svoje vrijeme kušnje.

U kontekstu skrivene crte unutar simbola sedam gromova, Kristov svečani ulazak predstavlja Ponoćni poklik, pri kojem se očituju dvije skupine štovatelja. Oznaka na putu srednjeg slova hebrejskoga pisma koje se upotrebljava za tvorbu hebrejske riječi „istina“ jest trinaesto slovo hebrejskoga alfabeta. Trinaest predstavlja pobunu, i kao proročka oznaka na putu predstavlja Ponoćni poklik, gdje lude djevice predstavljaju očitovanje pobune, kao što to čini i Juda tijekom oznake na putu svečanoga ulaska.

„Bilo je i uvijek će biti kukolja među pšenicom, ludih djevica s mudrima, onih koji nemaju ulja u svojim posudama sa svojim svjetiljkama. Bio je i pohlepni Juda u crkvi koju je Krist uspostavio na zemlji, i bit će Juda u crkvi u svakom razdoblju njezine povijesti.” Signs of the Times, 23. listopada 1879.

Kad je Juda vratio novac, priznao svoje izdajstvo Kajfi, a zatim Kristu, potom je otišao objesiti se. Dok je napuštao sudnicu, povikao je upravo onim riječima koje predstavljaju dilemu ludih djevica kada spoznaju da nisu pribavile ulje.

„Juda je vidio da su njegove molbe uzaludne te je jurnuo iz dvorane uzvikujući: Prekasno je! Prekasno je! Osjećao je da ne može živjeti da vidi Isusa raspetoga te je u očaju izašao i objesio se.“ Čežnja vjekova, 722.

Juda prikazuje lažnu poruku Ponoćnog poklika kao onoga koji je „pojurio iz dvorane uzvikujući: Prekasno je! Prekasno je!“ Poruka uvijek očituje dvije skupine štovatelja, i kao što je bilo u mileritskoj povijesti, tako i lude djevice nastavljaju nakon što stigne istinska poruka Ponoćnog poklika, s lažnom porukom. Stoga u mileritskoj povijesti imamo pokret koji je izabrao Williama Millera za vođu, dok je odbacivao poruku trećega anđela i protivio se malom stadi koje je slijedilo Krista u Svetinju nad svetinjama.

„Moj je um bio prenesen u budućnost, kada će znak biti dan. ‘Evo zaručnika, izlazite mu u susret.’ Ali neki će odgađati pribaviti ulje za dopunu svojih svjetiljaka, i prekasno će otkriti da se karakter, koji je predstavljen uljem, ne može prenijeti.” Review and Herald, 11. veljače 1896.

Treći putokaz skrivene povijesti predstavlja sud i prikazan je posljednjim slovom hebrejske abecede. To slovo je „Tav“, a kada se ispiše, oblikovano je kao križ. Križ predstavlja sud.

Od prvoga razočaranja u mileritskoj povijesti do Ponoćnog poklika, ili od slova alfa do trinaestoga slova, postoji putokaz koji predstavlja vremensko razdoblje, a koje je prepoznato kao vrijeme odgađanja u prispodobi o deset djevice, vrijeme odgađanja koje se također nalazi u drugom poglavlju Habakuka. Od Ponoćnog poklika, ili od trinaestoga slova pobune, pa sve do velikoga razočaranja, posljednjega slova abecede, također postoji vremensko razdoblje koje je bilo nazvano „pokret sedmoga mjeseca“, ne zato što je trajalo sedam mjeseci, nego zato što je poruka Ponoćnog poklika označila da će Krist doći desetoga dana sedmoga mjeseca židovskoga kalendara, što je bio Dan pomirenja.

Kontekst pripovijesti od četrnaestoga do osamnaestoga poglavlja Evanđelja po Ivanu započinje u vremenskom razdoblju koje predoznaje pokret sedmoga mjeseca u mileritskoj povijesti. Težište pripovijesti Evanđelja po Ivanu jest pripremiti učenike za nadolazeću krizu križa (slovo „Tav“). Krist stoga pokazuje da će od Njegove smrti pa sve dok ne uzađe k svome Ocu i ponovno se vrati, za Njegove učenike to biti razdoblje žalosti, neizvjesnosti i razočaranja. Kao i kod proročkih obilježja svih prvih razočaranja koja su prikazana u svjedočanstvu reformnih linija, razočaranje uključuje stanje do kojega dolazi zbog zanemarivanja prethodno otkrivene važne istine. Kristova smrt na križu bila je i jest važna istina, i On je učenicima izravno rekao da će biti razapet i uskrsnuti, no kriza je bila toliko velika, toliko silna, da su zaboravili ono čega su se trebali sjećati.

„Kad je Krist, Nada Izraelova, bio pribijen na križ i uzdignut, kao što je rekao Nikodemu da će biti, nada učenika umrla je s Isusom. Oni nisu mogli objasniti taj događaj. Nisu mogli razumjeti sve ono što im je Krist unaprijed rekao o tome.“ Faith and Works, 63.

Težište cjelokupnog izvještaja u četiri poglavlja Ivanova Evanđelja kojima se bavimo bilo je u tome da Isus pripremi svoje učenike za razdoblje razočaranja koje će iskusiti počevši od Isusova ponoćnog uhićenja pa sve dok se ne vrati nakon uzašašća k svome Ocu. U ta četiri poglavlja Ivanova Evanđelja to vremensko razdoblje, kada je Krist bio odsutan od učenika, predstavlja

vrijeme zadržavanja. Povijesno gledano, to razdoblje, koje poistovjećujem s vremenom zadržavanja, nastupilo je nakon krize križa. U četiri poglavlja koja se spremamo razmotriti, ona proročki predstavljaju vrijeme zadržavanja koje započinje prvim razočaranjem, a ne nakon velikog razočaranja križa.

Zašto tvrdim da je posljednje razočaranje za koje je Krist pripremao svoje učenike predočavalo prvo razočaranje, koje je u Kristovoj reformskoj liniji bila Lazarova smrt? To se pitanje mora razriješiti prije nego što možemo sagledati izvještaj u četiri poglavlja Ivanova Evanđelja u svjetlu koje podupire istine što se sada otpećaju u vezi sa skrivenom poviješću sedam gromova.

U povijesti Krista, vremensko razdoblje između Lazarove smrti i uskrsnuća odgovara vremenu zadržavanja. Krist zatim odlazi u Jeruzalem radi svoga slavnog ulaska. Krist u Ivanu četrnaestom poglavlju govori svojim učenicima tijekom povijesti onoga što će biti pokret sedmoga mjeseca, koji je započeo kada je vrijeme zadržavanja već bilo završilo dolaskom poruke Ponoćnoga poklika, koja je pokrenula pokret sedmoga mjeseca.

Da bi se razumjelo kako hebrejska riječ „istina” potvrđuje prepoznavanje skrivene povijesti koja je otpećana iz simboličke povijesti sedam gromova, potrebna je pažljiva analiza poruke koju je Krist tada upućivao svojim učenicima u Evanđelju po Ivanu, od četrnaestoga do sedamnaestoga poglavlja. Primjer kako se putokaz velikoga razočaranja koristi za prikazivanje putokaza prvoga razočaranja može se prepoznati u iskustvu učenika na putu u Emaus.

Ono što je okončalo vrijeme odgađanja u mileritskoj povijesti bilo je ispravljanje prethodno neuspjelog predviđanja za 1843. godinu. Djelo Samuela Snowa u razvoju poruke koja je uvela pokret sedmoga mjeseca, a koji je završio Velikim razočaranjem, može se povijesno pratiti slijedeći rast razumijevanja Samuela Snowa kroz njegove objavljene spise i njegova javna izlaganja koja su vodila do taboranskoga sastanka u Exeteru. Nadahnuti komentar pristupa tom razvoju drukčije nego što bi to bio puki povijesni razvoj Snowove konačne poruke. Sestra White obavještava nas da je poruka bila prepoznata kada je Gospodin uklonio svoju ruku s pogreške u brojkama na Habakukovoj karti za 1843. godinu.

„Vidjela sam Božji narod radostan u iščekivanju, kako očekuje svoga Gospodina. Ali Bog ih je namjeravao iskušati. Njegova je ruka prikrila pogrešku u izračunu proročkih razdoblja. Oni koji su očekivali svoga Gospodina nisu otkrili tu pogrešku, a ni najučeniji ljudi, koji su se protivili vremenu, nisu je uspjeli uočiti. Bog je odredio da se Njegov narod suoči s razočaranjem. Vrijeme je prošlo, i oni koji su s radosnim očekivanjem iščekivali svoga Spasitelja bili su žalosni i obeshrabreni, dok su oni koji nisu ljubili Isusov dolazak, nego su poruku prihvatili iz straha, bili zadovoljni što On nije došao u očekivano vrijeme. Njihovo ispovijedanje vjere nije utjecalo na srce niti očistilo život. Prolazak vremena bio je dobro proračunat da razotkrije takva srca. Oni su bili prvi koji su se okrenuli i narugali ožalošćenima i razočaranima koji su uistinu ljubili dolazak svoga Spasitelja. Vidjela sam Božju mudrost u tome što je iskušavao svoj narod i davao mu temeljitu kušnju kako bi otkrio one koji bi uzmaknuli i povukli se u času kušnje.”

„Isus i sva nebeska vojska gledali su sa suosjećanjem i ljubavlju na one koji su sa slatkim očekivanjem čeznuli vidjeti Onoga koga su njihove duše ljubile. Anđeli su lebdjeli oko njih kako bi ih poduprli u času njihove kušnje. Oni koji su zanemarili primiti nebesku poruku bili su ostavljeni u tami, i Božji se gnjev raspalio protiv njih, jer nisu htjeli primiti svjetlo koje im je On poslao s neba. Ti vjerni, razočarani ljudi, koji nisu mogli razumjeti zašto njihov Gospodin nije došao, nisu bili ostavljeni u tami. Ponovno su bili upućeni na svoje Biblije da istražuju proročka razdoblja. Ruka Gospodnja bila je uklonjena s brojki, i pogreška je bila objašnjena. Vidjeli su da proročka razdoblja sežu do 1844. godine te da isti dokazi koje su iznosili kako bi pokazali da su se proročka razdoblja završila 1843. godine potvrđuju da završavaju 1844. godine. Svjetlo iz Božje riječi obasjalo je njihov položaj, i otkrili su vrijeme odgađanja — ‘Ako i oklijeva [viđenje], čekaj ga.’ U svojoj ljubavi prema Kristovu skorom dolasku previdjeli su odgađanje viđenja, koje je trebalo očitovati one koji doista čekaju. Ponovno su imali određenu vremensku točku. Ipak, vidjela sam da se mnogi od njih nisu mogli uzdići iznad svojega teškog razočaranja kako bi imali onaj stupanj revnosti i energije koji je obilježio njihovu vjeru 1843. godine.”

“Sotona i njegovi anđeli trijumfirali su nad njima, a oni koji nisu htjeli primiti poruku čestitali su sami sebi na svojoj dalekovidnoj prosudbi i mudrosti što nisu prihvatili tu zabludu, kako su je nazivali. Nisu shvaćali da odbacuju Božji savjet na vlastitu štetu te da djeluju u zajedništvu sa Sotonom i njegovim anđelima kako bi zbunjivali Božji narod, koji je živio poruku poslanu s neba.”

„Vjernici u ovoj poruci bili su tlačeni u crkvama. Neko vrijeme oni koji nisu htjeli primiti poruku bijahu strahom sputavani da ne postupaju prema osjećajima svojih srdaca; ali prolazak vremena otkrio je njihove prave osjećaje. Željeli su ušutkati svjedočanstvo koje su oni što su čekali osjećali obveznima nositi, da se proročka razdoblja protežu do 1844. S jasnoćom su vjernici objasnili svoju pogrešku i iznijeli razloge zašto su očekivali svojega Gospodina 1844. Njihovi protivnici nisu mogli iznijeti nikakve dokaze protiv snažnih razloga koji su bili izneseni. Ipak se gnjev crkava raspalio; bile su odlučne ne slušati dokaze i isključiti svjedočanstvo iz crkava, kako ga drugi ne bi mogli čuti. Oni koji se nisu usudili uskratiti drugima svjetlo koje im je Bog dao, bili su isključeni iz crkava; ali Isus je bio s njima, i oni su se radovali u svjetlu Njegova lica. Bili su pripravljeni primiti poruku drugoga anđela.” Rani spisi, 235–237.

Povijest koja je upravo iznesena opisuje, među ostalim, iskustvo od 18. srpnja 2020., no ono na što želim da obratite pozornost jest da razumijevanje koje je predstavljeno porukom Ponoćnog poklika, kako ju je iznio Samuel Snow na logorskom sastanku u Exeteru, nije predstavljeno povijesnim djelom Snowa, nego djelovanjem Gospodnje ruke. Njegova je ruka bila prekrila pogrešku, i tek kada je uklonio svoju ruku, mileriti su tada mogli razumjeti svoje razočaranje, a također razumjeti da su bili u razdoblju predstavljenom kao vrijeme zadržke.

Uklanjanje Njegove ruke ključni je element u iskustvu učenika koji su bili na putu u Emaus. Ono predočuje kraj razdoblja poznatoga kao vrijeme čekanja i završava razumijevanjem koje je predstavljeno porukom Ponoćnoga poklika. Ipak, prikaz Emausa odvio se nakon križa, koji predstavlja Veliko razočaranje, a ne prvo razočaranje zbog Lazarove smrti.

I gle, dvojica od njih pođoše toga istog dana u selo zvano Emaus, koje je bilo udaljeno od Jeruzalema oko šezdeset stadija. I razgovarahu među sobom o svemu onome što se dogodilo. I dogodi se da, dok su razgovarali i rasuđivali, sam Isus pristupi i pođe s njima. Ali njihove oči bijahu zadržane da ga ne prepoznaju. I reče im: Kakvi su to razgovori koje vodite među sobom dok hodite, i zašto ste žalosni? Luka 24:13–16.

Riječ „oči” u ovom odlomku predstavlja viđenje, više nego sam organ oka. Riječ „zadržane” znači snaga. Učenici nisu mogli razumjeti viđenje križa jer je Krist zaklonio njihovu sposobnost da vide proročko viđenje križa. Kristova ruka simbol je Njegove snage. Žalost koju je Isus prepoznao predstavljala je njihovo veliko razočaranje. Nakon daljnje rasprave razočaranih učenika, Krist je počeo govoriti.

Tada im reče: O bezumni i srca spora da vjeruju svemu što su proroci govorili! Nije li Krist trebao to pretrpjeti i ući u svoju slavu? I počevši od Mojsija i svih proroka, protumači im u svim Pismima ono što se odnosilo na njega. I približiše se selu kamo su išli; a on se učini kao da bi pošao dalje. Ali oni ga prisiliše govoreći: Ostani s nama, jer se približila večer i dan je već poodmakao. I uđe da ostane s njima. Luka 24,25–29.

Isus je poučavao učenike primjenjujući „historicističku” metodologiju biblijskog tumačenja, dovodeći proročke linije od Mojsija nadalje kroz svetu povijest kako bi prepoznao povijest križa. Isus je upotrijebio linije prijašnje proročke povijesti, koje predstavljaju stare staze i metodologiju redak na redak, da pouči razočarane učenike. Kada se učinilo da namjerava poći dalje bez njih, oni su ga prisilili da uđe i ostane s njima. Nalazili su se u vremenu odgode, a Krist je upravo namjeravao ukloniti svoju ruku s njihovih očiju. Kada bi njegova ruka bila uklonjena, vrijeme odgode završilo bi, i dok su žureći kroz tamu natrag u Jeruzalem i k jedanaestorici učenika, predložili brzinu prenošenja poruke Ponoćnog poklika.

I dogodilo se, dok je sjedio za stolom s njima, uze kruh, blagoslovi ga, razlomi i dade im. Tada im se otvoriše oči te ga prepoznaše; i on iščeznu pred njihovim očima. Luka 24,31.

Isus je uklonio svoju ruku koja je držala njihovo razumijevanje proročkog viđenja, i kada je to učinio, prepoznali su ga. Isus im je donio poruku Ponoćnog vapaja, i primili su je dok su jeli, jer se svaka poruka mora pojesti. Odmah su pohrlili „poput plimnog vala preko zemlje“ da to objave jedanaestorici učenika.

I rekoše jedan drugomu: Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio i dok nam je otvarao Pisma? I ustavši istoga časa, vratiše se u Jeruzalem te nađoše okupljenu jedanaesticu i one koji bijahu s njima, koji su govorili: Gospodin je uistinu uskrsnuo i ukazao se Šimunu. A oni ispriповjediše što se dogodilo na putu i kako su ga prepoznali pri lomljenju kruha. I dok su oni to govorili, sam Isus stade među njima i reče im: Mir vama. No oni se prestrašiše i silno uplašiše, misleći da vide duha. A on im reče: Zašto ste uznemireni? I zašto se javljaju misli u vašim srcima? Pogledajte moje ruke i moje noge, da sam to ja sâm; opipajte me i vidite, jer duh nema tijela ni kostiju kao što vidite da ja imam. I rekavši to, pokaza im ruke i noge. A dok oni još nisu vjerovali od radosti i čudili se, reče im: Imate li ovdje što za jelo? A oni mu dadoše komad pečene ribe i saća meda. I on uze te jede pred njima. Tada im reče: To su riječi koje sam vam govorio dok sam još bio s vama, da se mora ispuniti sve što je o meni napisano u

Mojsijevu zakonu, u Prorocima i u Psalmima. Tada im otvori um da razumiju Pisma. Luka 24:32–45.

Kao i s učenicima na putu u Emaus, Isus iznosi poruku pomoću svetih povijesti Biblije iz prošlosti kako bi objasnio povijest svoje smrti i uskrsnuća, a to je učinio dajući im primjer jedenja. Božji narod mora jesti poruku. U njihovoj nesigurnosti i žalosti, Isus privodi kraju vrijeme zadržavanja koje se odvijalo od njegove smrti do njegova uskrsnuća, uzašašća i povratka, otvarajući njihovo razumijevanje poruci sadašnje istine, koja se temeljila na svetim povijestima prošlosti dovedenima zajedno, red po red.

Stoga dva učenika na putu u Emaus (koji predstavljaju drugog anđela koji je pridružen i osnažen porukom Ponoćnog pokliča) poistovjećuju vrijeme odugovlačenja koje je uslijedilo nakon križa s vremenom odugovlačenja koje je prethodilo Ponoćnom pokliču. Učenikovo razočaranje stoga predstavlja prvo razočaranje u proročkoj liniji, a ne veliko razočaranje.

Priča o Emausu zatim se ponavlja s razočaranom jedanaesticom učenika. Isus im se pridružuje, poučava ih o ispunjenju proročke riječi kroz metodologiju „historicizma“ te im potom, dok jede, otvara razum. Početak priče prepoznaje kraj priče. Isus zatim iznosi trećega svjedoka činjenici da se razočaranje križa može proročki primijeniti na prvo razočaranje. On pruža trećega svjedoka strukturi povijesti govoreći im da ostanu u Jeruzalemu dok ne prime silu odozgor.

I reče im: Tako je pisano, i tako je trebalo da Krist pretrpi i treći dan ustane od mrtvih; i da se u njegovo ime propovijeda obraćenje i oprostjenje grijeha među svim narodima, počevši od Jeruzalema. A vi ste svjedoci tomu. I evo, ja šaljem na vas obećanje Oca svojega; nego ostanite u gradu Jeruzalemu dok se ne obučete u silu odozgor. I izvede ih van do Betanije, pa podiže svoje ruke i blagoslovi ih. I dogodi se, dok ih je blagoslivljao, da se rastade od njih i bude uznesen na nebo. A oni mu se pokloniše i vratiše se u Jeruzalem s velikom radošću te bijahu neprestano u hramu, hvaleći i blagoslivljajući Boga. Amen. Luka 24,46–53.

Ilustracija učenika na putu u Emaus prepoznaje vrijeme čekanja koje je započelo Njegovom smrću i trajalo sve dok nije uskrsnuo i uzašao k svome Ocu. Vrijeme čekanja za učenike iz Emausa završilo je kada je poruka o događajima križa bila utvrđena metodologijom dovođenja u sklad linija prošlih svetih povijesti, redak na redak. Tada su učenici pronijeli tu poruku onoliko brzo koliko su je god mogli pronijeti. Zatim se Isus susreće s jedanaesticom učenika; ponovno se spominje blagovanje obroka, redak na redak upotrebljava se da bi se dokazala poruka, i kao i s učenicima iz Emausa, On im tada otvara razumijevanje i odlazi. Ali ne prije nego što označi povijest čekanja u Jeruzalemu, sve dok se vrijeme čekanja ne dovrši dolaskom Duha Svetoga na Pedesetnicu.

Kad je Isus rekao svojim učenicima da ostanu u Jeruzalemu, to je bio završetak priče o putu u Emaus. Početak te priče predstavljao je razočaranje, nakon kojega je uslijedilo vrijeme čekanja, a potom otkrivenje istine koje predstavlja poruku Ponoćnog pokliča. To otkrivenje istine ostvareno je kada je Krist uklonio svoju ruku, koja je „zadržavala” oči učenika. To je početak priče, a sredina priče ponavlja se u istoj pripovijesti kada je Krist uklonio razočaranje od jedanaestorice učenika objavivši im se i otvorivši njihov razum za svoju Riječ. Zatim slijedi posljednje svjedočanstvo iste

proročke strukture koja započinje prvim razočaranjem, a ne velikim razočaranjem.

Povijest od Emausa do Pedesetnice pruža tri svjedoka prvoga razočaranja, vremena odgode i Ponoćnoga poklika, no stvarno razočaranje koje je orijentir na početku svakoga od ta tri svjedoka zapravo je bilo drugo razočaranje, a ne prvo. Prepoznati da se orijentir koji je Veliko razočaranje u mileritskoj povijesti koristi kako bi se prikazalo prvo razočaranje u mileritskoj povijesti od ključne je važnosti za razumijevanje narativa koji nalazimo u četiri poglavlja Ivanova evanđelja koja se odvijaju između blagovanja na Posljednjoj večeri i uhićenja u ponoć u Getsemanskom vrtu. Vrijedno je uočiti da je Isus, kada se ukazao jedanaestorici učenika i jeo s njima, upitao: „Zašto ste u strahu? i zašto se misli javljaju u vašim srcima?”

Neposredno nakon što je blagovao posljednju večeru u Evanđelju po Ivanu, odlomak koji ćemo razmatrati započinje Kristovim riječima kojima im govori: „Neka se ne uznemiruje srce vaše.” U roku od pet dana zaboravili su upravo tu zapovijed. Četrnaesto do sedamnaesto poglavlje Ivanova evanđelja predstavlja prvo razočaranje od 18. srpnja 2020., koje uvodi vrijeme zadržavanja, vodeći do Otkrivenja Isusa Krista koje se otpećakuje neposredno prije nego što se zatvori vrijeme milosti, i predstavlja poruku Ponoćnog poklika. Ta poruka uvodi razdoblje vremena koje je bilo predloženo pokretom sedmoga mjeseca, a također je predloženo jurnjavom učenika iz Emausa prema Jeruzalemu usred noći. Ta povijest jest ono što je predstavljeno trima hebrejskim slovima kojima se Krist poslužio da bi samoga sebe predstavio kao „Istinu”.

U prikazu ovih četiriju Ivanovih poglavlja nalazimo ne samo da je djelovanje Duha Svetoga prepoznato kao isti koraci upravo te riječi, nego i najsnažniji dokaz koji podupire tvrdnje što se sada iznose, da se konačno ispunjenje poruke Ponoćnoga poklika sada postupno iznosi na taboru u Exeteru od dvanaestoga do sedamnaestoga kolovoza. Kada poruka napokon bude prepoznata od strane svetih koji čekaju, svijet će biti bačen u krizu nedjeljnoga zakona dok ti vjesnici budu nosili posljednju poruku upozorenja „posljednjih dana” umirućemu svijetu.